Zuzana Ryšavá

Bea

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Zuzana Ryšavá

Bea

Zuzana Ryšavá
Bea

© Zuzana Ryšavá, 2021
© Backstage Books, 2021

ISBN 978-80-7665-004-6 (formát pdf)

Zuzana Ryšavá

Bea

Backstage Books

2021

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

Prolog

Vyfasovala jsem ošklivé oranžové tričko a jmenovku a povzdechla si. Takhle jsem si teda léto nepředstavovala. Co víc, do poslední chvíle jsem nevěřila, že by k tomuhle mohlo dojít. Doufala jsem, že táta couvne. Myslela jsem si, že mě nějakou dobu podusí, ale nakonec řekne, že to nemyslel vážně. No, to jsem se šeredně pletla! Táta nehodlal ustoupit ani o píď. A přitom to nebyla moje vina!

Autíčko se třpytivou metalízou, se kterým jsem se už půl roku chlubila, nepřežilo cestu z maturitního večírku. Jeho čtyřčlenná posádka včetně mě, jakožto řidiče, naštěstí vyvázla jen s pár škrábanci a modřinami. Betonový sloupek plotu, o který se moje vozítko rozsekalo, taky nedopadl kdoví jak. To mi ale upřímně bylo úplně jedno. V tu chvíli jsem měla starost jen o svou nejlepší kamarádku Lauru a další dva spolužáky, kterým jsem jen

pár minut předtím velkoryse nabídla odvoz domů. Což, jak se vzápětí ukázalo, byl vážně blbej nápad. Vzhledem k tomu, že byli totálně namol, připadalo jim nesmírně vtipné pouštět si z mobilu své oblíbené kapely na plný pecky a k tomu rádoby zpívat na celé kolo. Kvůli tomu jsem si taky přijíždějící sanitky všimla, až když se mi objevila ve zpětném zrcátku. Snažila jsem se rychle uhnout z cesty. Jenomže právě v tu chvíli jeden z mých drahých spolužáků vykřikl z plných plic a já jsem leknutím strhla volant trochu prudčeji, než jsem měla v úmyslu. A už to bylo. Smyk, brzdění, náraz. Potom bylo všechno v útržcích. Sanitka blikala do mé poslední středoškolské noci. Siréna ustala, takže jediný zvuk, který v tom šokovaném tichu přetrval, byla písnička hrající z mobilu, kterou už budu zřejmě do konce života nenávidět. Přibíhající záchranáři, se kterými bych za jiných okolností jistě flirtovala.

Lauřin hysterický hlas: „Panebože! Panebože!“

„Jste všichni v pořádku?“ ptá se jeden ze záchranářů jen pár vteřin poté, co jsem se na to samé zeptala svých pasažérů já.

Dveře na straně spolujezdce nejdou otevřít, takže Laura spolu se mnou vylézá přes místo řidiče. Druhý záchranář mluví do vysílačky a vzápětí kolem nás prosviští další sanitka. Jen minutu poté se s rozsvícenými majáčky objeví na místě auto policie. Ptají se, kdo řídil, a já začínám panikařit. Foukám do trubičky, abych potvrdila

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

pravdivost svých slov o tom, že jsem před jízdou nepila. Jakmile předám tester policajtovi, volám tátovi. A je mi jasné, že tohle bude zlé.

A taky že bylo. Nezáleželo na tom, že jsem v sobě neměla ani kapičku alkoholu. Tak pitomá, abych si sedla za volant nalitá, jsem vážně nebyla. Nezáleželo ani na tom, že jsem nehodu nezpůsobila. Když táta uviděl sanitku, policajty a rozmašírované auto, byl vzteky bez sebe. Prý jsem nezodpovědná a někdo kvůli mně mohl umřít. Až později mi došlo, že neměl na mysli jen nás čtyři, kteří jsme teď rozpačitě postávali u sanitky, zatímco nás záchranáři postupně kontrolovali, ale taky toho, za kým původně sanitka jela. Zdržela jsem ji o několik minut, které mohly znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Bohužel v tu chvíli jsem jen namítla, že se přece nikomu nic nestalo a že auto je jen věc, která se dá opravit. Nebo koupit nové, když už jsme u toho. Moje nonšalantnost tátu moc neuklidnila. Právě naopak. Vyčetl mi, že neznám hodnotu peněz, že jsem se nikdy o nic nemusela zasloužit, že jsem vždycky všechno dostala na zlatém podnosu.

A z toho se zřejmě zrodil jeho geniální plán. Veškeré škody a opravu auta budu muset zacvakat ze svého. Moje naivní představa, že od toho přece existuje pojištění, se rozplynula v momentě, kdy jsem zjistila, že je potřeba zaplatit spoluúčast. A ta byla pěkně mastná. Už už jsem sedala k počítači, abych převedla peníze z účtu, na kterém mi naši udržovali slušný zůstatek. Jenomže i tady

jsem se přepočítala. Táta chtěl, abych si peníze na opravy sama vydělala!

Dokonce neváhal a brigádu mi osobně domluvil. Zřejmě proto, abych si ji sama nehledala půl léta. Což jsem, upřímně řečeno, měla v plánu. Takhle jsem už čtyři dny poté, co se moje autíčko začalo ze svých zranění léčit v servisu, neochotně vystupovala z tátova auta na rozlehlém parkovišti obchoďáku. Ne, nečekala mě práce v butiku nebo v parfumerii. Tohle byl ten typ obchoďáku, kde se prodávaly potřeby pro zahrádkáře, kutily a chataře. Tedy přesně ten, do kterého bych dobrovolně v životě nevkročila. Ačkoliv jsem byla záhy poučena, že správně se neříká „obchod pro kutily", nýbrž „hobby market", byla jsem si jistá, že se tady neprodává nic, co by odpovídalo jakémukoliv mému hobby.

Táta počkal, dokud se za mnou nezavřely automatické dveře, a potom nastartoval a nechal mě svému osudu. Vedoucí obchodu mi srdečně potřásl rukou a osobně mi předal jmenovku, která hlásala, že se jmenuju Beáta, a tričko, které se za mě ptalo: „Mohu vám pomoci?". Tušila jsem, že veškerá jeho ochota pramenila z faktu, že jsem Linhartová, než že by byl tak nadšený z přijetí nové brigádnice. Dávno jsem věděla, že moje příjmení otevírá dveře a zařizuje nezařiditelné. Ovšem před touto potupou mě nezachránilo. Znechuceně jsem zírala na sytě oranžovou barvu trička, jež mě na první pohled odlišovalo od zákazníků, a uvědomila jsem si, že moje

představa bezstarostných čtyřměsíčních prázdnin předtím, než nastoupím na vysokou, se rozplývá v nenávratnu. Bylo načase přiznat si tvrdou realitu. Čekají mě ty nejhorší prázdniny v životě!

1. týden

„Tak pojďte, slečno Linhartová, představím vám vedoucího směny a ten už vám poví, co a jak," pokynul mi vedoucí obchodu, sotva jsem si k riflové sukni natáhla svoji novou uniformu, ve které jsem nepochybně vypadala jako ošklivý pomeranč.

„Je jen o něco starší než vy. Určitě si budete rozumět," povzbudivě se na mě usmál.

Určitě ne, ušklíbla jsem se sama pro sebe.

Propletli jsme se několika řadami regálů, načež zamával na tmavovlasého kluka: „Michale, můžeš na chvíli?"

Kluk slezl ze štaflí, pomocí kterých cosi rovnal na jedné z vyšších polic, a dvěma dlouhými kroky byl u nás.

„Tohle je Beáta Linhartová, naše nová posila." Vedoucí obchodu se zlehka dotkl mého ramene, zřejmě aby bylo

jasné, o kom mluví, přestože tady kromě nás tří nikdo nebyl. Nepatrně jsem se odtáhla.

„Čau, já jsem Michal," zazubil se na mě ten kluk a podal mi ruku.

„Bea," bez většího zájmu jsem mu s ní potřásla.

„Vidím," s úsměvem pokývl k mé jmenovce.

Zírala jsem na něho, aniž bych se pokusila alespoň ze zdvořilosti povytáhnout koutky.

„Michal bude váš přímý nadřízený," vložil se do toho opět vedoucí obchodu. „Všechno vám vysvětlí a ukáže. Je to jeden z našich nejschopnějších zaměstnanců. Pracuje tu už několik let."

„Vážně?" otázala jsem se ze slušnosti. V duchu jsem však obrátila oči v sloup. To je tedy kariéra!

„Budete s ním v dobrých rukou," poplácal ho vedoucí obchodu po rameni (nesnášela jsem lidi, co měli tendenci se druhých bezdůvodně dotýkat), načež se podíval na hodinky. „No, myslím, že už to tu zvládnete. Já poběžím za dalšími povinnostmi. Kdyby byl nějaký problém, víte, kde mě najít."

Ještě jednou se na mě usmál a byl pryč. Vyčkávavě jsem se zahleděla na Michala. Nejspíš bych se měla zeptat, co mám dělat, ale neměla jsem v úmyslu vyvíjet žádnou aktivitu.

„Máš nějaké zkušenosti z prodeje?" podíval se na mě a neušlo mi, že mu oči utekly k mojí krátké sukni.

„Ne."

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz

„A vyznáš se trochu v nářadí?“

Povytáhla jsem obočí: „Ne.“

„V zahrádkářských potřebách?“

„Ne.“

„Tak v květinách?“ zkusil to ještě.

„Ne.“

„A z čeho teda pramení tvůj zájem pracovat zrovna tady?“ nechápal.

„Vypadám, že jsem tady dobrovolně?“

Bezradně si prohrábl vlasy: „Ukázal ti pan Boubalík, co všechno prodáváme?“

„Kdo?“ zamračila jsem se.

„Pan Boubalík, vedoucí obchodu,“ podíval se na mě, jako bych byla úplně blbá.

Ohlédla jsem se přes rameno, kde jmenovaný před chvílí zmizel. „Jo aha. Ne, jen mi dal tohle slušivé tričko.“

Michal se pousmál: „Fajn, tak začneme tím. Potom ti najdeme nějakou práci. Tady je pořád co dělat.“

Jupí, povzdechla jsem si.

„Obchod je pomyslně rozdělen do třech částí. Zahrada, domácnost a stavebnictví. Něco z toho se samozřejmě prolíná. Pak se zákazníci často ptají, kde konkrétně něco najdou. Proto bys měla vědět, že třeba kachličky jsou v části domácnost, ne stavebnictví. Jiné věci jsou jasné. Třeba květináče najdeš v sekci…“

„Stavebnictví?“ doplnila jsem.

Ukázka knihy z internetového knihkupectví www.kosmas.cz